

mitky proti nároku nemohou však býti pro zákaz novot uplatněny rekursem, nýbrž podle druhého odstavce § 35 ex. ř. jen námitkami u úřadu, od něhož vyšel exekuční titul. S rekursním soudem nelze souhlasiti ani v tom, že povinnost, uloženou rozhodnutím politické správy Aloisu S-ovi, nelze vymáhati soudní exekucí. Podle § 1 čís. 12 ex. ř. lze arci povoliti na základě nálezů správních úřadů soudní exekuci jen, pokud exekuce jest zvláštním zákonem přikázána soudům, avšak tento zvláštní příkaz jest obsažen ve čl. 12 zákona o organizaci politické správy čís. 125/1927 a v § 93 správního řízení (vládní nařízení čís. 8/1928), jež ustanovují, že vykonatelná rozhodnutí politických úřadů jsou exekučními tituly také ve smyslu exekučního řádu. Podle nyní platného práva nezáleží již na tom, že § 72 zemského vodního zákona pro Čechy čís. 71/1870 z. z. přikazuje provedení nálezů vodoprávních úřadů jen exekucí politické. Řízení soudů obou nižších stolic trpí však podstatnou vadou, zamezující úplné vysvětlení a důkladné posouzení věci, ježto před soudním rozhodnutím nebyla proti předpisu § 358 ex. ř. o návrhu na povolení exekuce podle § 353 ex. ř. slyšena povinná strana, ačkoliv ze spisů neplyne, že výslechu vadilo nebezpečí z prodlení. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti, usnesení soudů obou nižších stolic zrušiti a soudu první stolice naříditi, by po výslechu povinné strany znova rozhodl o exekučním návrhu.

Čís. 9360.

Při výpočtu povinného dílu zletilého nepominutelného dědice není úkolem nesporného soudce, by pečoval o zjištění nebo o zajištění povinného dílu. Svěprávní nepominutelní dědici jsou v pozůstalostním řízení omezeni na práva podle §§ 784, 804 a 812 obč. zák. Svěprávního nepominutelného dědice jest odkázati s návrhem, by mu byl vypočten povinný díl, na pořad práva.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, R I 833/29.)

V pozůstalostním řízení vypočetl soud první stolice povinný díl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odkázal nepominutelného dědice s návrhem na vypočtení povinného dílu na pořad práva.

D ů v o d y:

Dovolací stížnosti nelze, pokud s hlediska § 16 nesp. říz. uplatňuje patrný rozpor rozhodnutí se zákonem, upřítí oprávněnost. Z obsahu spisů jest patrné, že jde o otázku, v jakém rozsahu přísluší stěžovatelce jako svěprávné nepominutelné dědičce právo na povinný díl, a zda nastala na straně stěžovatelčině povinnost, by si do povinného dílu dala započísti cenu nemovitostí, postoupených jí zůstavitelem. Řešení otázky té nespádalo však do působnosti nesporného soudce, tento nebyl oprávněn otázkou tou se zabývati, když už podle povahy nároku nepominutelného

dědice na povinný díl (§ 762 a 764 obč. zák.) jako nároku soukromoprávního bylo zřejmo, že rozhodnutí o nároku tom závisí na objasnění jak sporných právních otázek, tak sporných skutkových okolností, které mohly býti vysvětleny jen řádným průvodním řízením. Není také úkolem nesporného soudce, jde-li o vypočtení povinného dílu zletilého nepominutelného dědice, by pečoval o zjištění a zajištění povinného dílu, neboť úkol takový má sporný soudce jen pokud jde o nezletilého nepominutelného dědice (§§ 49 a 162 nesp. říz.). Svéprávní nepominutelní dědici jsou v řízení pozůstalostním omezeni na práva podle §§ 784, 804 a 812 obč. zák. (Krainz-Ehrenzweig, Erbrecht str. 543). Měla býti proto stěžovatelka odkázána se svým návrhem, aby jí byl vypočten povinný díl, na pořad práva, ježto rozřešení otázky, pokud v tom kterém případě trvá právo na povinný díl, jest vyhrazeno spornému soudci (Rintelen str. 3). Tomu nebrání ani okolnost, že stěžovatelka, jak dovozuje rekursní soud, uznala prý v řízení nesporném svou kolační povinnost, neboť i otázku, zda došlo k takovému uznání a tudíž k dohodě o tom mezi účastníky, lze zase jen vyřešiti sporem, když stěžovatelka popírá v dovolací stížnosti, že by byla uznala svou kolační povinnost u nesporného soudce.

Čís. 9361.

Stačí, bylo-li rozhodnutí jugoslávského soudu předloženo tuzemskému soudu přímo odpůrcem (čl. 29 smlouvy mezi Československou republikou a královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců o úpravě vzájemných právních styků čís. 146 sb. z. a n. na rok 1924).

V nesporném řízení není soud pod zmatečností povinen, by předložil účastníkům k vyjádření každou listinu, jež mu byla předložena.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1929, R I 869/29.)

Opatrovnický soud zamítl žádost o prodloužení působnosti prozatímního opatření ze dne 20. prosince 1928, ježto prozatímní opatření bylo zrušeno příslušným opatrovnickým soudem jugoslávským. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle § 16 nesp. říz., jehož se stěžovatelka dovolává, lze si sice v nesporném řízení stěžovati do usnesení rekursního soudu, i když jím bylo rozhodnutí prvního soudu potvrzeno, avšak jen pro zřejmý odpor se zákonem nebo se spisy, nebo pro zmatečnost. Stěžovatelka uplatňuje všechny tři tyto důvody, není však v právu. Zřejmým rozporem se zákonem, se státní smlouvou mezi republikou Československou a královstvím Jugoslávským čís 146/1924, jest jí, že první soud přihlížel k rozhodnutí vrchního soudu v Sarajevě ze dne 12. července 1929, ač nebylo mu přímo zasláno, nýbrž předloženo odpůrcem stěžovatelky, což prý